

ventet, at Selskabet skulde være velvilligt, og at derfor var man i Udvalget gaaet ind paa disse Løfter overfor Selskabet i sin Tid, men det Modsatte var blevet Tilfældet. Det ærede Medlem bemærkede idag, at der var ikke noget Nyt under Solen, og at det derfor heller ikke skulde undre ham, om Thinget nu, ligesom det har gjort i andre Sager, handlede anderledes end det har gjort tidligere. Jeg skal dertil for mit Bedkommende bemærke, at jeg ikke tidligere har haft Velvilighed til at sætte mig grundigt ind i denne Sag; thi det er ganske naturligt, at, naar man ikke er Medlem af Udvalget og ikke er lokalt kjendt, sætter man sig ikke saa nøje ind i Sagen. Jeg stemte dengang efter de Herrers Motivering. Den var ikke saa klar dengang som nu. Den er bleven ikke saa lidt klarer siden dengang. Jeg er derfor nu ved Omstændighederne bleven nødt til at sætte mig ind i Sagen saa at sige forfra. Jeg er i enhver Henseende uinteresseret i den. Jeg har ikke talt med en eneste af de Paagjældende paa nogen af Siderne, og har altsaa kun mit Kjendskab til Sagen gennem den Forhandling, der er foregaaet, og det Kjendskab siger mig aldeles bestemt, at det vil være ubilligt ikke at give denne Rentegaranti af 400,000 Kr., og jeg vil nok se, om Thinget vil være med til at negte det — jeg tror ikke, at Flertallet her vil være med dertil. Dette synes ogsaa at fremgaa af, at man vedtog Indstillingen fra Finantsudvalget med et betydeligt Flertal af det Antal Medlemmer, som dengang var tilstede. — Det ærede Medlem mente, det var en altfor høi Sum, naar jeg sagde, det var 5—6 Millioner Kr. med Savneanlægget; men det er ikke alene ikke for høi en Sum, men den er vistnok endogsaa for lav, thi det var i Genhold til Dplysninger, som foreligger paa anden Maade, nemlig for Finantsudvalget, hvilke jeg ikke her er berettiget til at komme ind paa, at jeg nævnedes de 5—6 Millioner Kr.; men i det Andragende, der foreligger fra Privatbanken, staar der endogsaa en Sum af 8 Millioner, saa det ærede Medlem vil se, at jeg ikke engang har holdt mig til det Tal, der foreligger fra Privatbanken. Jeg tror altsaa ikke, at Summen, jeg nævnte, er for stor. Men det ærede Medlem syntes mig rigtigt nok at have en lille Tilbøjelighed til at lade sine Tal voge i en anden Retning. Naar jeg tidligere sagde, at 300,000 Kr. ikke kunde spille nogen stor Rolle i et Anlæg af 5—6 Millioner Kr., mente han for det Første ikke, at de 5—6 Millioner vare rigtige, idet der umulig kunde medgaa saameget, uden at han dog nærmere oplyste, hvorfor han mente dette. Men, bemærkede det ærede Medlem dernæst, der var desuden forlangt 30,000 Rbl. af Selskabet foruden de 300,000 Kr., altsaa egentlig forlangt 360,000 Kr. Men det maa bero paa en ren Feiltagelse af det ærede Medlem, thi det er ikke forlangt i det Afstykke, der ligger for, og som er

understrevet af de rette Paagjældende, nemlig Stichel og Riesebeck. Der er vel der omtalt en Sum af 30,000 Rbl., men, vel at mærke, saaledes, at, naar de Paagjældende ikke se sig istand til at kunne udføre Anlægget inden en bestemt Tid, skulde de bøde 30,000 Rbl.; men det er nogt ganske Andet end at forlange, at der skal gives ialt 360,000 Kr. for at komme i Forbindelse med Nykjøbing Banegaard og faae Sporet uvidet. Det er altsaa noget ganske Andet, end hvad det ærede Medlem nævnedes. Jeg tror forresten, at de 30,000 Rbl. ikke ere blevene indbetalte siden, og det have de Paagjældende maaste løvlig Undskyldning for. Det ærede Medlem kom paa denne Maade til 360,000 Kr., men næsten i samme Mandedret sagde han $\frac{1}{2}$ Million Kr., og saa sagde han, at $\frac{1}{2}$ Million var dog ikke saa ganske lidt, naar der var Tale om 5—6 Millioner. Jeg har ofte bemærket den Evne — det maa være en egen Fantasi, — som ikke alene det ærede Medlem, men Mange af os, desværre have til i vore Foredrag, at lade Tingene voge altfor meget. Jeg har ofte været kjed deraf. Jeg vil ganske aabent sige, at jeg har grebet mig selv deri. (Munterhed). Ja, jeg stammer mig ikke ved at tilstaa, hvad jeg har fundet af Feil hos mig selv. Jeg vilde ønske, at den Tid vilde komme, da ærede Medlemmer i det Hele vilde holde sig til de nøgne Fakta istedetfor saaledes at lade dem voge under Forhandlingerne. Det var ønskeligt, at man fra alle Sider vilde bestræbe sig derfor; jeg tror, det vilde forforte vore Forhandlinger Afskilligt. Altsaa jeg er uinteresseret i denne Sag, jeg er kun kommen ind i den ved at gjenmengaa Forhandlingerne, og de sige mig ganske tydeligt, at det vilde være ubilligt, om man ikke gav denne Garanti. Det er derfor, jeg som Medlem af Finantsudvalget har været med til denne Indstilling med den Motivering, jeg tidligere har oplæst.

G. Petersen: Da jeg var Medlem af det Udvalg, som behandlede Loven om Sernbaneanlæg paa Sjælland og Lolland i 1873—74 og tillige havde den Ære at være Formand og Ordfører i denne Sag, satte jeg mig meget ind i den, og jeg skal ikke negte, at det var Flertallets Overbevisning, at man ikke kunde gaa til en Rentegaranti af 400,000 Kr. for Broen. Man var overbevist om, at, hvis det ikke blev Andet end en lokal Bane mellem Lolland og Falster, vilde det være fuldstændig tilstrækkeligt, om det blev en Bro, som hæftedes til Christian den 9des Bro, og som jeg ser af nærværende Lovforslag, vi idag behandle, staar her jo netop, at Forbindelsen vil kunne tilveiebringes ved Benyttelsen af Christian den 9des Bro, Noget, hvorfor der efter alt det Foreliggende heller Intet vilde have været til Ginder. Vi fandt derfor, at en saadan lokal Bane burde man spare saameget som muligt paa, særligt da